

Wspólnota "Miriam"

Odnowa w Duchu Świętym

Rzeszów - Tabor

15 kwiecień 2020

BIULETYN WSPÓLNOTY, ROK XII, NUMER 534

Spotkania Wspólnoty odbywają się według harmonogramu umieszczonego na stronie Wspólnoty w Domu Diecezjalnym „Tabor”
ul. Połonińska 25

Teksty do medytacji od 16.04.2020 r.

Kochani.

Tak jak zapowiadałem, przed nami dalszy etap pracy duchowej, osobistej w związku z charyzmatami. Kontynuujemy pracę z charyzmatami. Codzienna formacja powinna trwać ok. 20 min. Rozpoczynamy modlitwę hymnem do Ducha Świętego, a kończymy ją modlitwą: sekwencja do Ducha Świętego. To dwie stare i szanowane modlitwy Kościoła. Chciałbym, aby każdy z nas je umiał i praktykował.

Mamy wiele charyzmatów biblijnych wymienianych, a innych będę Was uczył w przyszłym roku i na innych etapach życia. Każdy charyzmat podzielony jest na 3 dni: 1. dzień – wyjaśnienie go w świetle Pisma Świętego, uwagi ogólne oraz napisanie modlitwy o ten charyzmat dla siebie. 2. dzień – zauważenie charyzmatów w Tradycji Kościoła oraz napisanie modlitwy o ten charyzmat dla członków wspólnoty. 3. dzień – odpowiedzi na 3 pytania i zawierzenie tego charyzmatu (osobistego czy we wspólnocie) Maryi, odmawiając w tym celu 10 różańca.

Każdy z Was na mocy Sakramentu Chrztu ma w sobie charyzmat. Wraz z Duchem Świętym starajcie się na tym etapie odkrywać jaki charyzmat nosisz w sobie i jak Duch Święty chce przez Ciebie działać.

Na owocną pracę, błogosławię +

Oddaję każdego z Was w rany Chrystusa i Jego Krew, oraz zamykam w Sercu Maryi.

ks. Damian, Pasterz

Czwartek:

1. Modlitwa: hymn do Ducha Świętego.

2. Dar mądrości słowa

(1 Kor 12,8a oraz 1 Kor 12,26)

O ile przez dar wiedzy zostaje przekazany jakby obraz sytuacji, to dar mądrości objawia nam optymalny, z punktu widzenia Bożej strategii, sposób zachowania się w tej właśnie sytuacji. Dar wiedzy jest czystą informacją, otrzymaną w sposób nadnaturalny, podczas gdy dar mądrości odpowiada sposób reakcji na tę informację, która go poprzedza. Poprzez dar wiedzy, Duch św. nam coś przekazuje, poprzez dar mądrości popycha do działania. Wiedza daje jakby materiał surowy, mądrość pozwala go obrobić i użyć do konstrukcji. Jest to dar Boży, który różni się od mądrości ludzkiej, nacechowanej najczęściej przebiegłością, cwaniactwem, taktem czy dyplomacją. Nie jest owocem inteligencji i doświadczenia.

Dar mądrości słowa jako charyzmat dany jest do stawienia czoła pewnej konkretnej sytuacji. Jest pomocą w próbach uczciwego rozwiązywania trudnych problemów życia. Jest objawieniem sposobu praktycznej realizacji Bożego planu, który wcześniej został poznany poprzez dar wiedzy. Jezus obiecał nam ten dar. Przekonywał, byśmy się nie martwili zawczasu, widząc swą bezradność i nieumiejętność radzenia sobie z trudnymi problemami ziemskiego życia: *"W owej godzinie będzie wam poddane, co macie mówić, gdyż nie wy będziecie mówili, lecz Duch Ojca waszego będzie mówił przez was."* /Mt 10, 19-20/. Jezus nas zapewnia, że będzie nam służył tym darem, ilekroć

Telefon Wspólnoty

☎ 884-315-151

Struktura Wspólnoty:

ks. Damian Ziemia

Pasterz

tel. 791-386-047

e-mail: mini-damian@o2.pl

Barbara Zacharska

Lider

tel. 607-433-848

e-mail: b-lech@wp.pl

Marcin Zacharski

V-ce lider

Andrzej Paśkiewicz

V-ce lider

Animatorzy diakonii

Ewelina Konieczna
diakonia modlitewna

Andrzej Paśkiewicz
diakonia uwielbienia

Magdalena Gola
diakonia prowadzenia
spotkań

Marcin Zacharski
diakonia modlitwy
wstawienniczej

Wojciech Wojdyło
diakonia liturgiczna

Klaudia Winiarska
diakonia wprowadzająca

Konrad Przydział
diakonia medialna

Alicja Cyrnek
diakonia organizacyjna

Barbara Zacharska
diakonia prorocka

bronieć będziemy prawdy przed najróżniejszymi atakami, kiedy podejmować będziemy trudne decyzje lub staniemy przed problemami, które wydawać się będą nie do pokonania. Osoba taka, może udzielić pouczenia, wyjaśnienia również podczas różnych spotkań i zgromadzeń albo do konkretnej osoby. Nie ma to jednak nic wspólnego z naturalnymi predyspozycjami (choć mogą być pomocne), przebiegłością itd.

Chodzi o praktyczny wymiar życia. W efekcie osoba obdarzona darem mądrości słowa potrafi nie tylko bardzo prosto, zrozumiale i głęboko wyjaśnić jakąś prawdę teologiczną lub otrzymaną przez dar umiejętności poznawania, ukazując jej praktyczne zastosowanie w danej sytuacji, ale także trafnie doradzić określonej osobie sposób rozwiązania nękających ją trudności. Dotyczy on najlepszego sposobu życia. Jest to wyraz Bożego prowadzenia w tym, jak żyć po chrześcijańsku. Kiedy Chrystus rozmawiał z bogatym młodzieńcem i radził mu sprzedać wszystko, co posiada i pójść za Nim (Mk 10, 20), udzielał mu słowa mądrości. W końcu, daje też światło, przydatne do dobrego rozeznania tego, jakie wybory, decyzje oraz działania powinien podjąć człowiek, aby najlepiej realizować w swym życiu Boży zamysł miłości.

Przykład posługiwania się charyzmatem mądrości znajdujemy w opisie męczeństwa św. Szczepana, który przed śmiercią wyjaśniał rodakom, że historia zbawienia znalazła swój kulminacyjny moment w osobie Jezusa Chrystusa (Dz 6,37.52). O Szczepanie jest napisane, że jego przeciwnicy „nie mogli sprostać mądrości i Duchowi, z którego [natchnienia] przemawiał” (Dz 6,10). Opis męczeństwa św. Szczepana nawiązuje do słów Jezusa, który obiecał swoim prześladowanym uczniom: „Ja bowiem dam wam wymowę i mądrość, której żaden z waszych prześladowców nie będzie mógł się oprzeć ani sprzeciwić” (Łk 21,15).

Będąc charyzmatem, a więc specjalnym darem Ducha Świętego, „słowo mądrości” musi budować wspólnotę Kościoła. W jaki sposób to czyni? Istotą Bożego zamysłu wobec świata jest Osoba Jezusa Chrystusa, który przez swoją mękę, krzyżową śmierć i zmartwychwstanie przyniósł ludziom odkupienie i zbawienie. Mądrość Boża przekazywana w sposób charyzmatyczny polega więc na zrozumieniu znaczenia Osoby i dzieła Chrystusa dla historii zbawienia w wymiarze powszechnym i osobistym. Przyjęcie Mądrości Bożej jest więc spotkaniem z Jezusem Chrystusem, które zmienia całkowicie optykę patrzenia na rzeczywistość. To patrzanie staje się chrystologiczne. Ten kto przyjmuje Bożą mądrość staje się człowiekiem duchowym, czyli prawdziwie widzącym i rozumiejącym mechanizmy kierujące rzeczywistością, w której żyje (1Kor 2,13-16). Taka osoba staje się prawdziwym mędrce.

3. Napisz własną modlitwę o obdarowanie siebie tym charyzmatem.

4. Modlitwa na zakończenie – sekwencja do Ducha Świętego.

Piątek:

1. Modlitwa: hymn do Ducha Świętego.

2. Didache

Najstarszy tekst chrześcijański, który nie wchodzi w skład Pisma Świętego, to *Didache*. Specjaliści próbują ustalić dokładniejszą datę napisania tego anonimowego pisma, przypuszczając, że nastąpiło to prawdopodobnie w latach 70-100 n.e. Twierdzą, że niektóre fragmenty mogły powstać jeszcze wcześniej, nawet już około roku 50. W każdym razie *Didache* ma wszelkie dane po temu, aby elektryzować dzisiejszego czytelnika, a już zwłaszcza uczestnika charyzmatycznych ruchów odnowy Kościoła. Dlaczego? Oto mamy do dyspozycji tekst starszy od niektórych ksiąg Nowego Testamentu, a więc otrzymujemy w ten sposób „okno z widokiem na pierwotny Kościół” – na taki Kościół, jaki zakładali Apostołowie i ich bezpośredni uczniowie. Możemy dowiedzieć się z pierwszej ręki, jak *naprawdę* zrozumieli uczniowie nauczanie Jezusa o działaniu Ducha Świętego i jak pojęli obiecane skutki Zmartwychwstania Pana. Z *Didache* możemy też wywnioskować, jaką rangę przypisywano manifestacjom charyzmatycznym wśród pierwszych chrześcijan i jak rozeznawano, które z nich przynoszą pożytek, a które należy odrzucić.

Po pierwsze więc, ten pierwszy chrześcijański podręcznik ewangelizacji poświęca nieco miejsca darom duchowym, choć nie tak wiele, jak mógłby się spodziewać współczesny chrześcijanin: nie wspomina się w nim o szczególniejszej roli charyzmatów w dziele szerzenia Ewangelii. O wiele większą wagę przywiązuje się w *Didache* do Eucharystii czy moralności chrześcijańskiej. Spośród darów duchowych w dzisiejszym, potocznym rozumieniu tego słowa *Didache* wymienia jeden: prorocтво. Autor starożytny poleca cenić sobie ten dar i obficie korzystać z jego dobrodziejstwa.

3. Napisz własną modlitwę o obdarowanie charyzmatem daru mądrości słowa kogoś ze wspólnoty (nie wymieniając kogo).

4. Modlitwa na zakończenie – sekwencja do Ducha Świętego.

Sobota:

1. Modlitwa: hymn do Ducha Świętego.
2. Refleksja nad pytaniami:
 - Dlaczego uważam, że mam ten charyzmat? Dlaczego uważam, że go nie mam? Jak rozróżnić obdarowanie czy brak obdarowania tym charyzmatem?
 - Jak ten charyzmat ubogaca / może ubogacić Ciebie?
 - Dlaczego pragniesz tego charyzmatu / dlaczego jego nie pragniesz? (proszę wnikać głęboko w swoje motywacje).
3. Zawierzenie tego charyzmatu osobistego czy wspólnoty Maryi – odmówienie 10 różańca, tajemnica Zwiastowanie Najświętszej Maryi Panny.
4. Modlitwa na zakończenie – sekwencja do Ducha Świętego.

Niedziela:

1. Modlitwa: hymn do Ducha Świętego.
2. Dar umiejętności poznania / dar wiedzy
(1 Kor 12,8b)

Charyzmat wiedzy, albo, jak mówi św. Paweł: "umiejętność poznawania", nie jest to cały, ogromny bagaż kultury jaki gromadzi się w procesie studiowania. Nie ma on prostego związku z inteligencją, czy wysiłkiem woli. Nie jest to także wiedza na temat Boga i wiary, jakiej dostarczyć może studiowanie teologii i filozofii. Nie można go zdobyć na drodze spekulacji myślowych, ale przychodzi do nas poprzez nasz umysł i jest bezpośrednim objawieniem myśli ze strony Ducha Świętego. Tak więc pod pojęciem "dar wiedzy" rozumiana jest umiejętność poznawania intelektualnego i wewnętrznego, nie zawsze dająca się wyrazić słowami. Ta umiejętność dana nam jest nie poprzez normalny proces uczenia się, rozumowania, wnioskowania czy percepcji, ale bezpośrednio, przez objawienie, toteż dar wiedzy można zdefiniować jako właśnie objawienie nadprzyrodzone, związane z sytuacją, faktem, wydarzeniami minionymi, teraźniejszymi czy przyszłymi. Poznanie, które nie da się wyjaśnić środkami naturalnymi. Jest to fragment wszechwiedzy Bożej, który wchłonięty może być przez naszą inteligencję w związku z koniecznością zajęcia stanowiska wobec jakiegoś faktu lub sytuacji. Można by ten dar uważać za pewną diagnozę, ocenę jakiegoś problemu przez Boga i zakomunikowanie człowiekowi tej oceny poprzez ludzki umysł. Ten sposób komunikacji nadprzyrodzone odgrywa bardzo ważną rolę przy zgłębianiu Pisma Świętego. Ten dar czyni nas zdolnymi do pojmowania poszczególnych słów i fragmentów poprzez bezpośredni kontakt z Bożymi myślami, które ubrane są w ludzkie słowa inspirowane przez Ducha Świętego. Można zanurzyć się głęboko, przejść warstwę słów i odczytać to, co kryje się w głębi. Zagłębić się w prawdy Boże bez wysiłku rozumowania i szukania.

Wiele przykładów charyzmatycznych darów poznania występuje na kartach Biblii: słowo wiedzy było dane Natanowi i dotyczyło grzechu Dawida z Betszebą (2Sm 12,7-13); Elizeusz w nadprzyrodzony sposób poznał miejsce przebywania wojsk nieprzyjaciela (2Krl 6,8-23) czy Piotr rozpoznał kłamstwo w ustach Ananiasza i Safiry (Dz 5,3). Pozwala ona na odkrywanie w konkretnych sytuacjach woli Bożej, u której podstaw stoi prawda o Chrystusie i Jego Ewangelii. Celem „słowa poznania” jest aplikacja Bożej mądrości do konkretnej sytuacji. „Słowo poznania” oznaczałoby więc nie tylko otrzymanie i przekaz wiedzy o Bogu i Jego działaniu, ale także roztropne, pełne Ducha i miłości pouczenie lub wezwanie do praktycznego działania, opartego na posiadanej wiedzy. Chodzi o takie działanie, które buduje wspólnotę

3. Napisz własną modlitwę o obdarowanie tym charyzmatem siebie.
Modlitwa na zakończenie – sekwencja do Ducha Świętego.

Poniedziałek:

1. Modlitwa: hymn do Ducha Świętego.
2. Didache używając miejscami zamiennie, jak się wydaje, określeń „prorok” i „apostoł”, pisze: „W sprawie apostołów i proroków postępujcie w taki sposób [...]: każdego apostoła, który do was przychodzi, przyjmijcie jak samego Pana [...]. Każdy prawdziwy prorok, który chciałby u was osiąść, wart jest swojej strawy”. Jak widać, spodziewano się, że dar proroctwa pojawi się u kogoś we wspólnocie; jego obecność była oczekiwaną normą. Dar taki należy przyjąć z otwartością serca i cieszyć się nim jako ważną pomocą od Boga w codziennym życiu braterskiej wspólnoty. Trzeba jednak przyznać, że liczone się także z tym, iż w niektórych gminach w Kościele tego daru za-

braknie: „Jeśli nie macie proroka, daj [pierwociny] ubogim”. To ważne: z tekstu *Didache* wynika, że chociaż nie może być wspólnoty bez niedzielnego zgromadzenia na Eucharystii, bez biskupów i diakonów, to jednak bez proroków wspólnota może się obyć (choć oczywiście, gdyby we wspólnocie byli prorocy, to będzie to dla niej bardzo pożyteczne).

W *Didache* podkreśla się bardzo mocno pewien problem: jak tylko pojawił się w tym tekście temat proroków, natychmiast zaznaczył się równoległy temat proroków *falszywych*. „Nie każdy, kto mówi pod natchnieniem Ducha, jest prorokiem. Jest nim tylko wtedy, gdy żyje na sposób Pana”. Powstaje oczywisty problem: oto pojawia się ktoś, kto twierdzi, że przemawia z natchnienia Ducha Świętego. Jak można sprawdzić, do której z dwóch wymienionych grup proroków należy, aby z jednej strony nie dać się zwieść na manowce, a z drugiej strony nie gasić Ducha?

Pierwsze kryterium podane nam w tym najstarszym pozabiblijnym dokumencie starożytnego chrześcijaństwa brzmi tak: „Jeśliby ktoś przyszedł i nauczał was wszystkiego tego, co zostało wyżej powiedziane, przyjmijcie go. Jeśli jednak ów nauczający zmieni coś i zacznie wyklądać inną naukę po to, żeby burzyć, nie słuchajcie go”. To pierwsze kryterium – najstarsze, jakie spotkamy u pierwszych chrześcijan – jest odwołaniem się do tego, co dziś nazywamy Tradycją Kościoła. Posługując się tym sprawdzianem, należy się najpierw przekonać, czy to, co nam się głosi jako prorocze objawienie duchowe, jest zgodne z tym, czym Kościół żył do tej pory, co otrzymaliśmy w przekazie od poprzedzających nas nauczycieli wiary. Potem w *Didache* dodane są kolejne kryteria: prorok prawdziwy nie będzie nadużywał gościnności, nie może żądać pieniędzy, musi żyć według tego, co głosi.

3. Napisz własną modlitwę o obdarowanie kogoś ze wspólnoty (nie wymieniając kogo) charyzmatem umiejętności poznania / wiedzy.

4. Modlitwa na zakończenie – sekwencja do Ducha Świętego.

Wtorek

1. Modlitwa: hymn do Ducha Świętego.

2. Refleksja nad pytaniami:

- Dlaczego uważam, że mam ten charyzmat? Dlaczego uważam, że go nie mam? Jak rozróżnić obdarowanie czy brak obdarowania tym charyzmatem?
- Jak ten charyzmat ubogacza / może ubogacić Ciebie?
- Dlaczego pragniesz tego charyzmatu / dlaczego jego nie pragniesz? (proszę wnikać głęboko w swoje motywacje).

3. Zawierzenie tego charyzmatu osobistego czy wspólnoty Maryi – odmówienie 10 różańca, tajemnica Zesłanie Ducha Świętego.

4. Modlitwa na zakończenie – sekwencja do Ducha Świętego.

Środa:

1. Modlitwa: hymn do Ducha Świętego.

2. (1 Kor 12,9)

Dar wiary

"Wiara rodzi się z tego, co się słyszy, tym zaś, co się słyszy, jest słowo Chrystusa" /Rz 10,17/. Działanie nie ma chęci do słuchania głoszących Słowo. Wszyscy sądzą, że wiedzą już aż nadto. Czytali kilka książek, może jakieś czasopisma, gdzie problemy teologiczne traktowane były marginesowo, jeśli nie z absolutną niekompetencją: "Przyjdzie bowiem chwila, kiedy zdrowej nauki nie będą znosili, ale według własnych pożądań - ponieważ ich uszy świerzbią - będą sobie mnożyli nauczycieli. Będą się odwracali od słuchania prawdy, a obrócą się ku zmyślonemu opowiadaniom" /2Tm 4,3-4/ Kryzys wiary dotyka szerokich rzesz chrześcijan, ale zdarza się, że dotyczy też i przewodników tych rzesz. Inne kryzysy, jak na przykład moralności, mają swe źródło właśnie w nim. Odnowa Charyzmatyczna pragnie być przede wszystkim odnową wiary. Wiary pojmowanej jako cnota i jako charyzmat.

Wiara jako cnota Jest to przyjęcie prawd objawionych nie po to, aby uznać ich wiarygodność, ale dla okazania zaufania Temu, który te prawdy nam przekazał. W grupach charyzmatycznych żyje się wiarą. Po chrzcie w Duchu św. poszczególne artykuły wyznania wiary stają się w cudowny sposób jasne i oczywiste, jak nigdy dotąd. Dawne tajemnice przestają być niezgłębione, jakby rozbity został przykrywający je gruby mur, a przedtem bezskutecznie biło się w niego głową. Cnota wiary ma jeszcze jeden aspekt. Polega ona nie tylko na przyjęciu prawd objawionych, ale i na akceptacji obietnic Chrystusa. Innymi słowy, wiara oznacza całkowite powierzenie się Bogu i

Jego opatrności. To nie my powinniśmy planować nasze życie - plan taki jest już gotów. Trzeba go tylko odkryć. Nie znaczy to, że mamy żyć jak marionetki. Naszą twórczą rolą jest odczytanie tego planu, zaakceptowanie go i współdziałanie wszystkimi siłami w jego realizacji. Dziecko, które wsiada do samochodu ze swym ojcem, może nie wiedzieć dokąd jadą, ale jest spokojne i radosne, bo wie, że nie pojedą w żadne złe miejsce.

Wiara jako charyzmat

Cnota wiary, rozpowszechniona wśród wszystkich chrześcijan, różni się od daru wiary, o którym wspomina św. Paweł: *"Innemu jeszcze dar wiary w tymże Duchu..." /1Kor 12,9/*. Ten ostatni jest bowiem nadnaturalnym darem Ducha Świętego, który zostaje dany w okolicznościach szczególnych, aby spełniły się jakieś konkretne dzieła Boże. Jest upewnieniem, potwierdzeniem ze strony Boga, bez cienia wątpliwości, jak należy działać zgodnie z Jego wolą w danej sytuacji. Wobec pewnych, konkretnych faktów jakaś osoba może zostać wyposażona w nadnaturalne właściwości, aby stanowić szczególny znak objawiający moc i dobroć Bożą. Innymi słowy, człowiek wiary odczuwa w samym sobie z absolutną pewnością, że Pan za jego pośrednictwem dokonuje właśnie jakiegoś cudu. To wewnętrzne objawienie prowadzi go do działania z niezwykłą stanowczością, nawet wbrew okolicznościom i wbrew logice, które zdają się zaprzeczać wydarzeniu, jakie się dokonuje. Osoba ta nie tyle wierzy, że Bóg może dokonać owego cudu, co jest niezbitnie przekonana, że właśnie w tym momencie go dokonuje, a nawet już dokonał.

Tak więc dar wiary jest charyzmatem związanym z innymi darami, przygotowując je i towarzysząc im, a zwłaszcza ma to miejsce w przypadku daru cudów i uzdrowień. Jak inne, jest on dany przez Ducha Świętego darmo i nic nie stoi na przeszkodzie, by o niego prosić, kiedy tylko chwała Boża i dobro Ciała Mistycznego Chrystusa tego wymagają.

3. Napisz modlitwę o obdarowanie siebie tym charyzmatem.

Modlitwa na zakończenie – sekwencja do Ducha Świętego.

Ogłoszenia

- 1. Przypominamy, o obowiązkowej modlitwie Anioł Pański w intencji o otwartość na charyzmaty i jej przyjmowanie dla wszystkich członków wspólnoty przez ręce Maryi oraz zachęcie Pasterza do postu w intencji wspólnoty 12 dnia miesiąca.**

Ze względu na stan zagrożenia epidemicznego wszystkie spotkania wspólnoty zostają zawieszone do odwołania.